

เทศน์ในวันฉาปนกิจศพนายอภิชัย เนตรนฤชรัตน์

ณ วัดโพธิสมภรณ์ อ.เมือง จ.อุดรธานี

เมื่อวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๕๐ (บาย)

ที่สุดของจิตแท้ ๆ หมตการชำระชักรอก

เรื่องความเป็นความตายนี้ให้พากันระลึกไว้เสมอ อย่าพากันประมาท ที่สุดของความเป็นความตาย ก็มาลงที่นี้ให้เห็นกันอยู่ทุกคนไม่มีเว้น ก็มีก่อนและหลังกันเท่านั้นเอง อย่าได้ประมาทลืมเนื้อลืมตัวประหนึ่งว่าป่าช้าไม่มี ทั้ง ๆ ที่เราอยู่กับป่าช้า ร่างกายนี้เกิดเต็มตัว ความตายเต็มตัว เราอยู่กับป่าช้า ความเกิดเราก็ทราบชัดว่าเราเกิด เราดีใจ บทเวลาเราจะตายเราจะเสียใจ ให้คิดทบทวนดูตัวเองพิจารณาให้ดี เตรียมตัวด้วยคุณศีลคุณธรรมนะ ปฏิบัติตัวให้เป็นคนดี

จิตใจนี้ไม่เคยตายให้ท่านทั้งหลายจำเอาไว้ นี้ออกจากภาคปฏิบัติมาเทศน์ ไม่ได้เทศน์ลู่ ๆ คำ ๆ เทศน์ตามความสัตย์ความจริง ที่ได้ติดตามร่องรอยของความเกิดความตายมาที่ภพที่ชาติตั้งก็บั้งกลับมากจนกระทั่งถึงชาติปัจจุบัน ทราบชัดเจนว่าจิตนี้ไม่ตาย ออกจากร่างนี้เข้าสู่ร่างนั้น ออกจากร่างนั้นเข้าสู่ร่างนั้น เหมือนว่าบ้านเรือนนี้พังแล้ว ไปบ้านใหม่หลังใหม่ ถ้ามีบุญมีกุศล ออกจากร่างนี้แล้วอาจจะได้ร่างที่สูงกว่านี้ ถ้าเราทำบาปทำกรรม สร้างแต่ความชั่วช้าลามก ออกจากร่างนี้แล้วมันจะลงร่างต่ำที่เดียว ลงไปอย่างน้อย ไ้อ้หมายังสูงนะหมาณะ คนยังรัก คนก็รักหมา หมาที่รักคน ถ้าอยู่กับคนแล้วหมานั้น ละมีความจงรักภักดีต่อเจ้าของมากที่สุด เจ้าของเสียเองไม่ค่อยดี บางทีดุหมาก็ดู ดีหมาก็ดี หมาไม่เคยกัดเจ้าของ ให้ทราบว่าหมารู้บุญรู้คุณ รักเจ้าของติดพันเจ้าของมาก

เกิดเป็นหมาก็ยังดี ดีกว่าคนที่ เป็นบาปเป็นกรรม สร้างแต่ความชั่วช้าลามก ไปเกิดเป็นเปรตเป็นผี เป็นสัตว์นรกอเวจีเต็มอยู่ในหลุมนรก ก็หลุมเต็มไปหมด ล้วนแล้วตั้งแต่คนชั่วช้าลามก ที่ทำด้วยความลืมเนื้อลืมตัว ทำบาปทำกรรม ทำด้วยความเพลิดเพลिन ไม่รู้เลยว่ากรรมนั้นใครเป็นคนสร้าง กรรมนั้นคือเราเป็นคนสร้างเอง ถ้าเป็นบุญเป็นกุศลก็เป็นสมบัติของเรา ถ้าเป็นบาปเป็นกรรมก็เป็นคู่กรรมคู่เวรของเรา ติดตามราวอยู่อย่างนั้นทุกภพทุกชาติ ไสลงไปตั้งแต่ภพชาติต่ำ ๆ ได้รับความทุกข์ความทรมานมาก ๆ ใครเป็นคนสร้างบาปสร้างกรรมมาก

เราอย่าเหยียบหัวพระพุทธเจ้าไปนะ ชาวพุทธนี้มักจะเหยียบหัวพระพุทธเจ้าไป พระพุทธเจ้าว่าบาปมี บุญมี นรกมี สวรรค์มี นี่คือศาสดาองค์เอก สอนไม่ผิดไม่พลาด แต่

เรามันเหยียบหัวศาสดาไปไม่รู้ตัว ไม่มีเจตนาแต่มันเหยียบด้วยความถูกลู่ถูก้างของเจ้าของนั้นแหละ ว่าบาปไม่มี บุญไม่มี สู้ความอยากความทะเยอทะยานไม่ได้ ที่นี้ความอยากความทะเยอทะยานมันจุดลากกลางทางต่ำเสียทั้งนั้นแหละ ที่จะให้จุดลากคนไปทางที่ถูกที่ดี ไม่ค่อยมี ความอยากความทะเยอทะยาน ความลืมนื้อลืมตัว มันจุดลากเราลงทางต่ำ เหยียบหัวพระพุทธเจ้า เหยียบหัวตัวเองลงไป ทำลายตัวเองแล้วก็ทำลายพระพุทธเจ้าลงไป สุดท้ายพระพุทธเจ้าไม่ได้รับบาปปรับกรรมกับเรา เราเป็นคนรับบาปปรับกรรม เพราะโทษแห่งการเหยียบหัวตัวเองทำลายตัวเอง เหยียบหัวพระพุทธเจ้าทำลายพระพุทธเจ้าไป

นั้นแหละกรรมทั้งหลายก็มาทำลายเรา ที่นี้ไปอยู่ที่ไหนภพใดแดนใด ก็มีตั้งแต่ข้าศึกศัตรูเต็มตัวของเรา เพราะเราสร้างไว้ตลอด ข้าศึกศัตรูคือความชั่วช้าลามกนั้นแหละ ศัตรูของผู้สร้าง ใครสร้างลงไปผู้นั้นเริ่มสร้างศัตรูขึ้นมาแล้วแก่ตัวเอง ใครสร้างคุณงามความดี เรียกว่าผู้สร้างมิตรสร้างสหาย สร้างผู้ซึ่งเป็นพึ่งตาย สร้างบารมีให้ตัวเองไปโดยลำดับ และเทิดทูนพระพุทธเจ้าด้วยความเชื่อบาปเชื่อบุญ คนนั้นจะสร้างตั้งแต่ความดีงามทั้งหลาย ตายลงไปแล้วก็ไปเกิดในสถานที่ดี คดีที่เหมาะสมเป็นลำดับลำดับไป

ผู้ที่สร้างตั้งแต่ความชั่วช้าลามก ไม่มองดูบาปดูกรรม ไม่มองดูหน้าพระพุทธเจ้าเลย ว่าหน้าพระพุทธเจ้าเป็นหน้าเช่นไร หน้าเรามันเป็นหน้าเช่นไร หน้าเรามันสู้หน้าหมาไม่ได้ หน้าหมามันยังรู้จักเจ้าของ หน้าเราไม่รู้จักพระพุทธเจ้า ที่เป็นเจ้าของผู้ใหญ่โตที่สุดในโลกแล้วไม่เชื่อฟังพระพุทธเจ้า ไปทำตามความอยากความทะเยอทะยานของตน เหยียบหัวพระพุทธเจ้าไป เหยียบหัวตัวเองไป ทำลายตนเองไป แต่พระพุทธเจ้าไม่รับบาปปรับกรรม เราเป็นผู้เหยียบหัวพระพุทธเจ้า นั้นแลคือผู้เหยียบหัวตัวเองและการทำลายตัวเอง

ให้พากันระมัดระวังพี่น้องทั้งหลาย พุทธศาสนาเป็นศาสนาของจอมปราชญ์ฉลาดแหลมคม โลกวิทูรู้แจ้งโลก ทั้งโลกนอกโลกใน โลกผีโลกคน โลกสัตว์นรก โลกเทวบุตร เทวดา อินทร์พรหมถึงนิพพาน ไม่มีใครเกินพระพุทธเจ้าที่จะรู้ทั่วถึง ท่านจึงเรียกว่าโลกวิทูรู้ทั่วถึงไม่มีอะไรบกพร่องก็คือศาสดาองค์เอกของเรา ให้พากันเชื่อคำสอนของพระพุทธเจ้า เชื่อเรามันจะพาเราจมตลอด เชื่อเรามันเชื่อด้วยอำนาจกิเลสตัณหาพาทะเยอทะยานลืมนื้อลืมตัว เหยียบบอรรถเหยียบธรรม เหยียบพระพุทธเจ้าไป ทั้งๆ ที่เหยียบหัวตัวเอง ทำลายตัวเองไปด้วยการทำชั่วช้าลามก ไม่ฟังเสียงท่านผู้เลิศเลอสอนบ้างเลย นี่ละผู้สร้างกรรมแก่ตัวเอง ให้พากันระมัดระวัง

ธรรมพระพุทธเจ้าเป็นธรรมสดๆ ร้อนๆ บาปมี บุญมี มีมาตั้งแต่กาลไหนๆ แล้วยังมีต่อไปอีกตั้งกับตั้งกลับไม่มีประมาณ ใครสร้างบาปเป็นบาปทันที ใครสร้างบุญๆ เป็น

บุญเป็นกุศลทันที อกาลิโกไม่มีกาลสถานที่เวล่ำเวลา ใครสร้างเมื่อไรไม่ว่าสร้างบาปสร้างบุญ จะเป็นบาปเป็นบุญขึ้นแก่ผู้สร้างทันทีทันใด จึงต้องพากันระมัดระวัง อย่าลืมนื้อลืมตัว ชาวพุทธเราเวลานี้รู้สึกวลืมนื้อลืมตัว หันหัวเข่าลงไปสู่นรก จะหันหัวหันหน้าไปสู่สวรรค์ นิพพานด้วยการสร้างความคิดดี มันไม่สนใจ มันจะหันลงไปตั้งแต่การสร้างความคิดชั่วช้าลามก โดยไม่ได้คิดว่าเป็นความชั่วช้าลามก เพราะความพอใจสร้าง จะดีหรือชั่วไม่สนใจ ขอให้ตั้งใจสร้าง สร้างทั้งนั้นแหละ นี่ละสัตว์โลกจึงจมอยู่ในนรก

เพราะธรรมของพระพุทธเจ้าไม่ลำเอียง ตรงไปตรงมา ใครสร้างบาปได้บาป ใครสร้างบุญได้บุญ คำว่าบาปว่าบุญมีนี้ใครเป็นคนสอนไว้ ก็คือศาสดาองค์เอกสดๆ ร้อนๆ ใครสร้างเมื่อไรไม่ว่าบาปว่าบุญ เป็นบาปเป็นบุญขึ้นในผู้สร้างทันทีทันใด อย่าเข้าใจว่าพระพุทธเจ้านิพพานไปแล้วบาปบุญจะติดตามพระพุทธเจ้าไป เรายังอยู่สบายหายห่วง สร้างแต่บาปแต่กรรม ตายลงไปจมในนรก มันหายห่วงยังงี้ คนสร้างแต่บาปแต่กรรมด้วยความหายห่วงนั้นละ ลงไปนรกมันหายห่วงแล้วหรือ ให้ถามตัวเองบ้างซิ

ชีวิตดวงนี้ใจดวงนี้ไม่เคยตาย ไม่ตาย เราอยากจะทราบให้พิสูจน์จิตดวงนี้ด้วยจิตตภาวนา พระพุทธเจ้าก่อนที่จะนำธรรมมาสอนโลก ท่านปฏิบัติทางด้านจิตตภาวนาเป็นศาสดาจารย์ขึ้นมา โลกวิทูรู้แจ้งโลก วิถีของจิตทุกดวงในโลกธาตุนี้ พระองค์ทรงทราบหมด แม้ที่สุดผู้ไปตกนรกหมกไหม้ สัตว์นรกแต่ละตัวๆ นั้นทำบาปทำกรรมอะไร พระพุทธเจ้าทรงทราบหมดตลอดทั่วถึง แต่เจ้าของไม่ทราบ ทราบแต่ว่าความทุกข์ความทรมานมันบีบบีบสีไฟ อยู่ด้วยอำนาจแห่งบาปกรรมเจ้าของทำเอง ด้วยความคึกความคะนองนั้นแหละ

นี่ละตัวของเราให้ทราบเสียตั้งแต่บัดนี้ นี่พระธรรมเตือนเราให้รู้เสีย เราอย่าเพลิดเพลिनรีนเริงเหมือนหนึ่งไม่มีป่าช้า เหมือนหนึ่งบาปบุญถูกไฟเผาหมดแล้ว เหลือแต่เอกจิตเอกธรรม ทำตามความตั้งใจของเราเท่านั้น ไม่ได้นะ เราอยู่ใต้อำนาจของกรรม ทำดีเป็นดีทันที ทำชั่วเป็นชั่วทันที ให้คิดให้เลือก การจะทำอะไรอย่าทำแบบสุกเอาเผากิน มันจะเป็นเรื่องจมลงๆ ทั้งนั้น พากันจำเอา

นี่สอนท่านทั้งหลายสอนด้วยความสนิทใจ ไม่ผิดไม่พลาด แน่ใจด้วยว่าไม่ผิดเลย การนำมาสอนนี้ได้พิจารณาเรื่องวิถีของจิต สถานที่จิตจะไปอยู่ไปเสวยทั้งดีทั้งชั่ว ก็พิจารณาไปตามๆ กันเลย ไปถึงแดนนรก ไปถึงแดนสวรรค์ถึงนิพพาน พิจารณาตามกันไปหมด ว่าจิตดวงนี้มันไปไหนต่อไปไหนกัน ทำความชั่วมันพาลงนรกและไม่ตาย จิตดวงนี้ไม่เคยนิบาหาย ทุกข์ขนาดไหนก็ยอมรับว่าทุกข์ แต่ไม่ยอมนิบาหายคือใจดวงนี้เอง เอ้า เวลากรรมนั้นหมดไปๆ เพราะกฎอนิจจัง ไม่เปลี่ยนเร็วก็เปลี่ยนช้า เปลี่ยนไปเปลี่ยนมา

จนกระทั่งฟื้นตัวขึ้นมา ไปทางที่ถูกที่ดี สร้างความดีงามขึ้นแก่ตน จิตก็ฟื้นขึ้นมาๆ ได้รับความดีงามทั้งหลายขึ้นเป็นลำดับลำดับ จนกระทั่งจากมนุษย์ก็ไปสวรรค์ จากสวรรค์ไปพรหมโลกไปนิพพานได้ คือจิตดวงไม่ตายนี้แหละ

ไปนั้นไปนี้ท่องเที่ยวที่สุดคือจิต ท่านจึงให้ชื่อให้นามว่าจิตนี้คือตัวท่องเที่ยว เที่ยวไม่หยุด ให้ฉิบหายไม่มี ลงนรกหมกไหม้ได้รับความทุกข์ความทรมานแสนสาหัสก็ยอมรับว่าทุกข์ แต่ให้ฉิบหายไม่มีในจิตดวงนี้ ที่นี้เมื่อเราฟื้นจากนั้นแล้วมาสู่ทางที่ดี เริ่มต้นตั้งแต่มนุษย์ผู้ดี มีสมบัติผู้ดีภายในจิตใจ ตายแล้วไปสวรรค์ จากสวรรค์เป็นพรหมโลก พรหมโลกถึงนิพพาน

จิตดวงนี้ละไปไม่สูญ ไปจนกระทั่งถึงนิพพาน เมื่อถึงนิพพานแล้วที่สุดของจิตดวงนี้คืออะไร ท่านให้ชื่อนิพพาน นิพพานคือความว่างหมด ในบรรดาสมมุติที่จะไปเกี่ยวกวนอะไรไม่มี ออกจากนั้นจะให้ชื่อว่าธรรมชาติก็ได้ ที่สุดของจิตแท้ๆ หมดการชำระซักฟอก อยู่ตัวพอตัวแล้วด้วยความเลิศเลอ ท่านเรียกว่าจิตถึงนิพพาน หรือเรียกว่าจิตเป็นธรรมชาติ จิตที่บริสุทธิ์เต็มที่แล้วเป็นธรรมชาติ นั้นละหมดกังวลจากการสร้างความคิดทั้งหลายมา ตั้งแต่เล็กแต่น้อยมากขึ้น จนกระทั่งส่งเจ้าของให้ไปถึงธรรมชาติ จิตเป็นธรรมชาติ จิตเป็นนิพพาน

ให้พากันจำเอาณะพี่น้องทั้งหลาย จิตที่แปรสภาพไปเป็นสัตว์นรกอเวจี มันมากต่อมาก จิตที่จะแปรสภาพอาการของตัวเองให้ขึ้นสู่ทางที่ถูกที่ดี จนกระทั่งถึงสูงสุดคือวิมุตติ พระนิพพานเป็นธรรมธาตุนั้นมีน้อยมาก ให้พากันรักษาตัวให้ดี รักตัวอย่าทำความชั่วช้าลามก คนรักตัวแต่หาตั้งแต่ความชั่วช้าลามกมาปรนปรีอ แล้วก็เอาไฟมาเผาตัวเอง ตายแล้วไปจมลงในนรก คนรักตัวอะไรอย่างนั้น คนทำลายตัวเอง คนรักตัวต้องสงวนตัวเอง ให้ทำแต่ทางที่ถูกที่ดี อะไรไม่ดีไม่ทำ อยากเท่าไรก็ไม่ทำ เพราะมันเป็นฟินเป็นไฟ ทำแต่สิ่งดีงามทั้งหลาย จนจิตติดนิสัยอยากทำแต่ความดีงาม เช่น กราบพระสวดมนต์ หรือทำบุญให้ทาน

วันหนึ่งๆ เมื่อทำบุญจนติดนิสัยแล้ว วันหนึ่งไม่ได้ให้ทานอยู่ไม่ได้ ตื่นเข้ามานี้เตรียมของใส่บาตรแล้ว ไม่มากก็ตาม ทำตามกำลังของเรา วันหนึ่งๆ อย่างน้อยขอให้ใส่บาตรพระหนึ่งองค์ก็ยังมี ให้ได้ทานวันหนึ่ง เราอยู่กับแดนพุทธศาสนา อย่าทอดพุทธศาสนาแล้วสร้างแต่ความชั่วช้าลามกไว้เต็มตัว ใช้ไม่ได้นะ ให้พากันสร้างความดีอยู่อย่างนี้เป็นคนไม่ลืมตัว สมกับเราเป็นลูกศิษย์ตถาคต พาสร้างแต่ความดีงาม ให้พากันสร้างความดีงามใส่ตัวเองของเรา เวลาความดีเต็มหัวใจแล้วนี้ ถึงขั้นเต็มหัวใจจริงๆ แล้ว ท่านว่าถึง

วิมุตติพระนิพพาน หรือถึงจิตเป็นธรรมชาติ นั้นละจิตถึงธรรมชาติแล้วหมดทุกสิ่งทุกอย่าง สิ่งที่ว่า เป็นภัยที่จะเข้ามาทวนใจไม่มีเลย มีแต่บรมสุขเต็มหัวใจ ที่เป็นธรรมชาติอยู่นั้นแล ให้พากันจดจำเอาไว้

วันนี้ก็ไม่เทศน์มากเทศน์มายอะไร พอเป็นคติเครื่องเตือนใจท่านทั้งหลาย เวลาจะหลับจะนอน ให้ไหว้พระสวดมนต์แล้วนั่งภาวนา ดูใจของตัวเองบ้าง ใจนี้ตัวคิกตัวคะนอง ตัวติดตัวตื้นยุ่งอยู่ตลอดเวลา เวลาระงับแห่งความติดตื้นของจิตก็คือเวลานอนหลับเท่านั้น ถ้าไม่ได้นอนหลับตายง่ายมนุษย์เรา อันนี้อาศัยการนอนเป็นเครื่องระงับดับความคิดความปรุงรู่ ที่ก่อทวนตัวเองนี้ลงได้ชั่วระยะๆ ตื่นขึ้นมาก็ไม่ต้องติดเครื่อง มันทิดของมันเองแล้ว ดับไม่เป็น ต้องเอาความหลับนั้นละมาดับ หลับไปพักหนึ่งก็สบายๆ

ให้เอาธรรมเข้าระงับดับนะ ระงับด้วยภาวนาคือพุทโธ ธัมโม หรือสังโฆ ให้จิตมีความสงบ คืบหนึ่งไม่ควรจะให้ต่ำกว่า ๕ นาที นั่งภาวนา พอไหว้พระตามกำลังของเราแล้วก็ให้นั่ง จะนั่งพับเพียบ ขัดสมาธิอะไรก็ได้ แต่ให้นำคำบริกรรมคือพุทโธก็ได้ ธัมโมก็ได้ สังโฆก็ได้เข้ามากำกับใจ มีสติบังคับบัญชากับคำบริกรรมกับจิต ไม่ให้มันคิดสายแสบไปไหน ให้คำบริกรรมติดกับจิต แล้วสติติดกับคำบริกรรม จิตเราจะมีแสงสว่างขึ้นมาขึ้นเป็นลำดับๆ นี้เรียกว่าจิตได้รับการชักฟอก เมื่อจิตได้รับการชักฟอกแล้ว จะมีความสว่างภายในตัวเองมีที่พึ่ง ที่นี้ได้ที่พึ่งแล้ว

ที่พึ่งภายนอกนั้นเป็นที่พึ่งชั่วคราวลมหายใจเท่านั้น จะมีเงินทองข้าวของเราไม่ได้ประมาท พุดตามหลักความจริงของธรรม มีมากมีน้อยจะได้ชมอยู่ชั่วระยะลมหายใจมีอยู่คือยังมีชีวิตอยู่เท่านั้น พอขาดลมหายใจปั๊บเท่านั้น ทางโน้นก็ขาดพร้อมกันเรื่องกรรมสิทธิ์ไม่มีอะไรติดเนื้อติดตัวเลย คนจนก็ตามคนมีก็ตาม ถ้าไม่มีบุญมีกุศลติดหัวใจจากการบำเพ็ญของตนแล้ว เป็นคนหมดที่พึ่ง สมบัติเงินทองข้าวของนำไปไม่ได้ ติดตัวไปไม่ได้ ไปตั้งแต่อณาภาไม่มีที่พึ่งเต็มหัวใจ แล้วส่วนที่เป็นภัยต่ออนาถานั้นก็คือความชั่วช้าลามกที่เราสร้างเอาไว้ นั่นละรุมเรา ไปภพใดชาติใดก็เสวยตั้งแต่ความทุกข์ ความลำบาก ความทรมาน

คนเรามันจะอยากไปเกิดอะไรอย่างนั้น แต่มันก็กรรมมีจึงต้องไปเกิด ก็ไปเสวยอย่างนั้น ให้พากันกลับเนื้อกลับตัว ตั้งใจปฏิบัติให้จิตใจมีความสว่างาม การภาวนาอย่าได้ปล่อยวาง คืบหนึ่งวันหนึ่งอย่างน้อยให้ได้ ๕ นาที ให้ภาวนาทำความสงบใจ มีสติกำกับคำบริกรรมภาวนาของตนๆ แล้วจิตจะสงบเย็น นั่นละจิตสงบเย็น สมบัติจะปรากฏขึ้นที่ใจ นอกนั้นสมบัติภายนอกไม่เป็นประโยชน์อะไรกับใจ ส่วนสมบัติของใจแท้คือธรรม เรา

ภาวนาขึ้น สมบัติของใจคือธรรมปรากฏขึ้นที่ใจ เกิดความสงบร่มเย็นสว่างไสว จนเกิดเป็น ความอัศจรรย์ขึ้นภายในตัว นี่เป็นอัตตสมบัติ เป็นสมบัติของเราโดยแท้

สมบัติภายนอกนั้นอาศัยเป็นกาลเป็นเวลา ตายแล้วก็ทิ้งเลย ไม่ว่าเขาว่าเรา เหมือนกันหมด ส่วนสมบัติภายใน ถ้าใครไม่ได้สร้างก็เป็นคนอนาถาหาที่พึ่งไม่ได้ มีแต่ บาบแต่กรรมรุ่มลุ่มเผลออยู่ตลอดเวลา คนมีบุญมีกุศล แล้วก็อาศัยบุญกุศลเป็นเครื่องหล่อ เลี้ยงจิตใจ ให้มีความสะดวกสบาย ตายไปในภพใดก็มีบุญมีกุศลเป็นเครื่องหล่อเลี้ยงเสมอ คนนั้นก็มีความเป็นสุขทุกภพทุกชาติไป ขอให้ท่านทั้งหลายจำเอาไว้ วันนี้พูดเพียงเท่านั้น ย่อๆ พอได้ใจความ ให้นำไปคิดพิจารณาปฏิบัติตาม เพื่อรักษาตัวให้เป็นคนมีความสุข ความเจริญด้วยอรรถด้วยธรรม ท่านทั้งหลายจะไม่จนตรอกจนมุม ในภพชาติต่างๆ จะมี แต่ความยิ้มแย้มแจ่มใสเบิกบานในภพชาตินั้นๆ

การแสดงธรรมก็เห็นว่าสมควรแก่ธาตุแก่ชั้นธกาลเวลา จึงขอความสวัสดิ์จึงมีแก่ ท่านทั้งหลายโดยทั่วกันเทอญ

พูดท้ายเทศน์

หลวงพ่อบุญตรงไปตรงมานะ หลวงพ่อนี้รู้สึกว่าจะอยู่มากทั่วประเทศไทย ตั้ง อยู่มาก แต่ก็ดีอย่างหนึ่งที่ว่าตั้งด้วยความดีงาม ที่เราทำประโยชน์ให้ชาติศาสนาเต็มกำลัง ความสามารถ ที่เรากำลังเรากำลังดี ตั้งทั่วประเทศไทยเรา

นี่ก็ขนทองคำเข้าสู่คลังหลวงได้ ๑๑,๕๗๒ กิโล น้อยเมื่อไร ไม่น้อยนะ ส่วนดอลลาร์ ไม่ได้มาก ดูว่าสิบล้านสองแสนกว่าเข้าสู่คลังหลวง สำหรับทองคำได้เข้าสู่คลังหลวง ๑๑,๕๗๒ กิโล ทองคำนั้นเอาเข้าสู่คลังหลวงในการช่วยชาติคราวนี้ ส่วนดอลลาร์ได้เข้าเพียง ๑๐ ล้าน กว่า สิบล้านสองแสน จากนั้นดอลลาร์ถูกดึงเข้ามาช่วยเงินไทย เงินไทยนี้ช่วยโลก ช่วยหมด ทั่วประเทศเลย อันดับแรกก็คือโรงพยาบาล โรงพยาบาลนี้เป็นอันดับหนึ่ง ไปที่ไหนทุก ภูมิภาค เราช่วยทั้งนั้นโรงพยาบาล แล้วก็ที่ราชการต่างๆ ที่ไหนๆ เข้ามาขอ ก็จ่ายไปๆ ตามที่ ปัจจัยเรามีมากน้อย เราก็ช่วยไปอย่างนั้น สำหรับหลวงตาเองให้ท่านทั้งหลายดูเอาว่าเรา แบน เราไม่มีกำไร แบนหมดเลย ช่วยโลกทั้งหมดเราไม่เอานะ อย่างที่ถวายมาเหล่านี้ เราไม่เอา เราช่วยโลกทั้งนั้นละ ทุกบาทออกช่วยโลกทั้งหมดเลย สำหรับเราเราไม่เอา

พูดให้ท่านทั้งหลายฟังชัดเจนเสีย ว่าธรรมพระพุทธรเจ้าโกหกโลกหรือ นี้เราก็ได้ อุตสาหะพยายามตั้งแต่วันบวชมา เป็นเวลา ๗๓ ปีกับ ๓ เดือนแล้วมัง ตั้งแต่เริ่มบวชมานั้น ละ เริ่มสร้างความคิด อยู่ในหลักเกณฑ์ของธรรมของวินัย ไม่ต้องดิ้นฝ่าฝืน นอกจากจะไม่รู้ไม่ เห็น อาจผิดพลาดได้ แต่ที่จะให้ผิดพลาดด้วยเจตนาเราบอกว่าไม่เคยมี ไม่มีเลย สร้างมา

จนกระทั่งปานนี้คุณงามความดี เรียนหนังสือก็เรียน เขาเป็นนักธรรมก็เป็นนักธรรมกับเขานักธรรมตรีโทเอกก็ได้กับเขา ว่าเป็นมหาเปรียญถึง ๙ ประโยค เราก็คือกับเขา แต่ได้เพียง ๓ ประโยค แน่ เข้าใจไหมล่ะ จากนั้นก็ออกปฏิบัติเลยพรรษา ๗ เรียนที่แรกไม่ได้สอนใครนะ เรียนเพื่อสอนเราล้วน ๆ เรียนบาลีนักธรรมจนเป็นมหาเปรียญ

ท่านผู้ใหญ่จะให้เราเป็นครูสอนนักเรียน ทั้งนักธรรมทั้งบาลีไม่เอา เข้าป่าเลย ไปสอนตนล้วน ๆ จนกระทั่งออกมาจากป่าดังที่ท่านทั้งหลายเห็น ที่นี้สอนประชาชนทั่วประเทศไทย เราทำประโยชน์ ๆ เป็นยังไงในหัวใจเรา ตั้งแต่วันออกปฏิบัติมา จนกระทั่งถึงความสิ้นสุดในหัวใจ หน้าที่ดำเนินไม่ได้แล้วในใจดวงนี้ เพราะฉะนั้นใครจะมาสรรเสริญเท่าไรก็ตาม จะมานินทาอะไรก็ตามตอกออกหมด มันไม่อยู่กับธรรมชาติที่พอแล้วในหัวใจจากการบำเพ็ญของเรา

ถึงขั้นพอ พออย่างวิเศษอัศจรรย์อยู่ในใจดวงนี้ พอไม่เอาอะไรปล่อยหมด โลกทั้งสามนี้ปล่อยโดยสิ้นเชิง ไม่มีอะไรติดหัวใจเลย นอกจากธรรมะบริสุทธิ์หรือธรรมธาตุในหัวใจเท่านั้น มีอยู่นี้และมีอยู่นี้ตั้งกับตั้งกลับ ไม่มีการอันตรายอันเสื่อมสูญไปไหน ธรรมธาตุนี้เที่ยงเหมือนวานิพพานเที่ยง ธรรมธาตุเที่ยงเหมือนกัน นิพพานกับธรรมธาตุเป็นแบบเดียวกัน นี้ได้ถึงขั้นนี้แล้ว

ท่านทั้งหลายให้ฟังเสีย ธรรมพระพุทธเจ้าโกหกโลกหรือ เรามาปฏิบัตินี้เราทำแทบเป็นแทบตาย จะสลบไสลเราโกหกโลกหรือ เราทำโกหกเราหรือ จนกระทั่งได้มาสอนพี่น้องทั้งหลาย ก็สอนด้วยความจริงใจ ด้วยความเมตตา จึงขอให้นำธรรมเหล่านี้ไปปฏิบัติต่อตัวเอง ที่เราได้ปฏิบัติต่อตัวเองจนถึงขั้นพอใจทุกอย่าง ไม่มีที่อะไรจะต้องติแล้วในใจดวงนี้ หมดโดยสิ้นเชิงไม่มีอะไรเหลือ สามแดนโลกธาตุปล่อยโดยสิ้นเชิง สอนโลกก็สอนอย่างอาจารย์ชาญชัยไปตามอรรถตามธรรม ไม่มีคำว่าสูงว่าต่ำ ธรรมเหนือหมด สอนไปตามธรรม

ใครจะว่าพูดเด็ดพูดเดี่ยว หรือว่าพูดดูต่ำว่ากล่าวอะไรเป็นเรื่องของโลก แย่งกันกัดฉีกกัน นินทาสรรเสริญกัน อันนี้ไม่มี ธรรมเป็นธรรมไม่ว่าหนักว่าเบา สอนคนให้ดี เหมือนเขาสร้างบ้านสร้างเรือน เครื่องมือที่จะสร้างบ้านสร้างเรือนมีหลายขนาด อันนี้เครื่องมือของธรรมที่จะสร้างคนให้เป็นคนดี ก็มีหลายขนาด มีนิมนวลอ่อนหวาน มีดูต่ำว่ากล่าว มีเฉียบมีชาติ มีเน้นมีหนักเหมือนกัน ไม่งั้นมันตีไม่ได้คนเรา

สร้างอะไรสู้สร้างคนไม่ได้ อย่างนี้ละสร้างตึกสร้างราม ไม่เห็นยากอะไร สร้างคนนี่สร้างยาก สร้างให้เต็มเหนี่ยวแล้ว พอแล้วที่นี้หมดไม่มีที่ที่ต้องติ ไม่มีอะไรต้องติดตลอดตั้งกับ

ตั้งกลับก็เป็นอย่างนั้น เรียกว่านิพพานเที่ยง สร้างคนสร้างจิตใจให้ถึงขั้นนิพพานเที่ยงแล้ว
พอ

นี่ก็ได้สร้างแล้วเต็มหัวใจ จะว่านิพพานเที่ยงไม่เที่ยง เต็มอยู่ในนี้หมดแล้ว เราไม่
สงสัย เพราะฉะนั้นจึงสอนพี่น้องทั้งหลายด้วยความเมตตาถ้วนๆ ใครจะว่าโง่โง่ดอะไรก็
เป็นเรื่องปากเรื่องน้ำลายของเขา เรื่องธรรมอยู่กับใจของเรา ความจริงอยู่กับใจของเรา เรา
ไม่สงสัยแล้ว ให้พากันจำเอา เอาเท่านั้นละวันนี้ พุดเท่านั้นละพอ เทศน์แล้วก็ย้ายอีก เข้าใจ
ไหมล่ะ

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

และสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*

และเครือข่ายทั่วประเทศ